

Au esan zuen: «Egin dezagun gizona gure antz eta irudiko». Gizona, beraz, ertz biren erdian daukagu: arnas ta soin dala, ezpirituzko ta gorputzezko munduaren erdian; Jainkozko arnasa du barnean, eta abere gorputza darama azaletik. Jainkoaren aintza du bekokian dizdizka. Ta argi egin dezan krisaillu berezi bat du gain-gaiñean: diran guztien buru dalarik, beronek zuzendu bear du izadi osoa.

Eztegu giza-semea beste izakien antzera egiña, Jainkoak bere antz eta irudira egiña baizik. Olan esaten digu Liburu santuak. Eta ondoren darrai: «Gizon eta emakume egin zitun». Gogorrago nunbait: «Ar-eme sortu zitun». Ausart eta bizi dio bai, gizakundea ta emakundea ondo berezi nairik bezela; au da: ar eta eme zirala, ta egiteko beiñ-berarizkoa zutela gizadian.

Gizona naiz emakumea, biok Jainkoak bere «irudiko» egiñak, irazanak dira. Baiña gizona bakarrik ezta Jainkoaren irudi oso, ezta emakumea bakarrik ere. Biok osatzen dute alkar; biotatik bakoitzak oartu ta ikusi dezake, besteagan noski, bata ez besteak ez duen Jainko dirdira arrigarria. Gizona ta emakumea, izan ere, alkar osotzeko izakiak dira: bata-batea bear dute. Asiera liburuak argi dio: «Arrezkero, gizonak bere aita-amak utziko ditu, bere emazteari itsasteko ;ta biok aragi bat biurtuko dira». Berdin dirakurgu Berri Onean ere. Ortik, ba, gizona ta emakumea alkar maite izan dezaten egiñak daude. Ta Jaungoikoak nai duen

ezkontza, ezin banatuzko zerbait da Jainkoaren asmoetan.

Eta zertan bir-esanik ez degu gizaki ta emaztekiaren arteko batasuna, guztiz garrantzi ta gora aundikoa jzango dala gizadikondairan. Jainkoak esana baita: «Azi ta ugaldur zaitezte; bete zazute lur-azala». Au da, izan emakor, eman bizia. Bion maitasun bizitik sor bitez ugari seme-alabak.

Jainkoak esaniko itzok, lenengo giza-bikoteari, ots, Adan eta Eba'ri zuzenduak izan ziran. Baiña aientzat bakarrik ez ziran; aien ondorengo guztiai ere zuzenduak ziran noski: noiz edo bein, aldiak iraulka, sukalde bat osotuko zuten guztiai ere bai. Aiei, beren ezkontza egunean esandako itzak, gaur eta biar eta beti ezkonduko diran guztiai esanak ditugu.

Itz ederrak: «Azi ta ugaritu». Senarematzen maitasuna emakorra jzan dedin, Jaungoikoak nai du. Bi biotzon maitasuna maitasun sortzaille izatea nai du. Egiteko zoragarria, Berak duen aiñakoa eman die sen ar-ein azteai ere, bizia eman, zabaldu ta ugaritu dezaten: dei dagie Berak duen egiteko sortzaillera. Gauza aundia, egiz! Senar-emazteak or dauzkagu Jainkoaren baratzean langille. Arekin bat, besoz beso ari dira azi-ereintza arloan.

ETEN GABEKO LANA

Gizonak eta emakumeak alkar artzea, au da, ezkontza ta onen emakortasuna, izadia-

ren giltz bezela agertzen zaizkigu. Landarak eta abereak emakorrak dira, ta au Jainkoaren asmo ta burubideetan gora aundikoa degu. Izadia ezpaita mukulu aundi bat, geldi ta ezer egiteke dagoana. Ez, izaki bakoitzak bere arazoa du, bere egitekoa, bere egikizun sortzaillea batez ere, Jaungoikoa-gandik artuta. Txit arrigarria Jaunaren asmoetan landare ta abere-mota guztien edesia. Zeinbat direan! Nola bizi ta ugaritu! Iriki zazu, irakurle, izadi-jakintzazko istoribat eta, zerbait sakondu ba'dagizu, guztiz arrituta geldituko zera.

Gizonak eta emakumeak ere, Jainkoaren naia beterik, gizadiari bizia eman bearra dute. Abereai naiz giza-bikoteari, Jaungoikoak itz berdiñak zuzendu zizkien: «Azi ta ugaritu zaitezte».

Bi ugalmen auen artean, ala ere, ba-degu aldea, ta errotikoa ain zuzen. Landare ta abereen ugalmenak ez dakarkigu mundura landarak eta abereak baizik, eta auek gizonaren mendean jarriak daude. Giza-bikotearen ugalmenak, ordea, seme-alabak dakarzki mundura, beren gurasoen antzera Jainkoaren irudi diranak. Seme-alabok, berriz, ez dira beti gurasoen mende ta zerbitzuan ere egongo; ez, beren egitekoa Jainkoaren irudiak lur gainean ugaritzea da.

Seme-alabak, beren aurtzaro ta lenbiziko gazte-aldian gurasoen mende bizi bearko dute; baita, dudarik gabe, garako egin diranean ere, itzala, maitasuna ta laguntza zor izango die beren aita-amei. Baiña, or-

tik kanpora, gurasoen uste asmo guztien gainetik dagon goi-dei berezi ta berekia dute.

Senar-emazteak, seme-alabak sortzen dituzte; baiña seme-alaba bakoitz oiek, azken-erabakiz, bizitzara dei egin dien Jainko-maitasunetik sortuak dira.

PEKATUA

Lurra, noizbaiten, atsegin-baratz zan gizonarentzat. Goi ta be, dana poz eta atsegin. Ezertariko oiñaze, kezka ta eriotzarik gabe. Baiña etsaia sartu zitzaigun tartean: pekatua. Ta, geroztik, or dabilkigu gizona estu ta larri. Lenengo giza-bikoteak ere izango ditu bertatik ondoren biurriak: lurrrak ez dio frutua errez emango, len bezela, izerdia ta lan gogorraren bitartez baizik. Emakumeak samiñetan erdi egingo ditu seme-alabak. Senar-emazteak ere ez dira izango aurrerantzean Jainkoak sortu zituan langoxe bildu ta alaiak, norberekoiz ta arrokeriz beteak baiño; alkar biltzeko duten aragi-garamurra ere ezta izango geroztik maitasunaren eta ernalduraren zerbitzura-ko bakarrik.

Guztia, ala ere, ez dago galduta. Giza-bikotea atseginbaratzetik jaurtiaz batera, gizonak «Eba» izena ematen dio bere emazteari. Zergatik ote? Idazteunak argi-diosku: «Izaki bizidun guztien ama dalako». Adan eta Eba, atsegin-baratz edo paradisua uz-

tean, ezkontz-korapilloz loturik daude. Iza-
tez zituzten beste doai asko galdu arren,
sor-erazle ta aita-ama izatea ez zitzaien ken-
du. Eba, izaki bizi guztien ama Izango. Jain-
koaren onespina, bedeinkapena berarekin
du ortarako. Ezkon-mezatan argi irakurtzen
degu: «Au ez zitzaion kendu ez jatorrizko
pekatuz, ezta ugotze aundiarekin ere».

Oiengatik Jaungoikoaren onspenak di-
rau. Ta Eba'k, lenengo aldiz semea euki-
tzean, pozez gainezka dio: «Giza-seme bat
eratu det, Yabe'ren lagun tasunez». Poz-
deadar, garaipenezko oi! Baita esker onez
betea ere! Bai, jaiio dan seme au Kain det;
psetetik etorriko dira beste asko: Abel, Set

eta gainekoak. Eta ugalmen au, soñia azi,
koskortu ta aundi tzean, jtz batean, bere
garan txit ezkutua baldin ba'dezu ere, ezta
gutxiago bere ondorenetan; pekatua bai xi-
tzaigu tarte sartzen, eten gabeko lanean.

Baiña azkenez pekatua ere goitua izango
da. Zeruko santuak, emengo kondaira-egu-
nak bukatutakoan, Jainkoaren aintza abes-
tuko dute sekula ta beti; au da, izatera dei
egin zioten Jainkoa goretsiko dute atertu
barik. Jainkoaren itzak, azi ta ugaltzekoak
noski, orduantxe aurkitu izango du bere
bete-beteko egiztatzea, baita garaipenak
ekarri oi duen poztasun osoa ere.

«Maitatzea, ezta ariñeketan egiten dan
zerbait.»

Mari Noel

«Emaztea... ta ama batera, dena dezu bat.»

Ancelle